

D I X I E

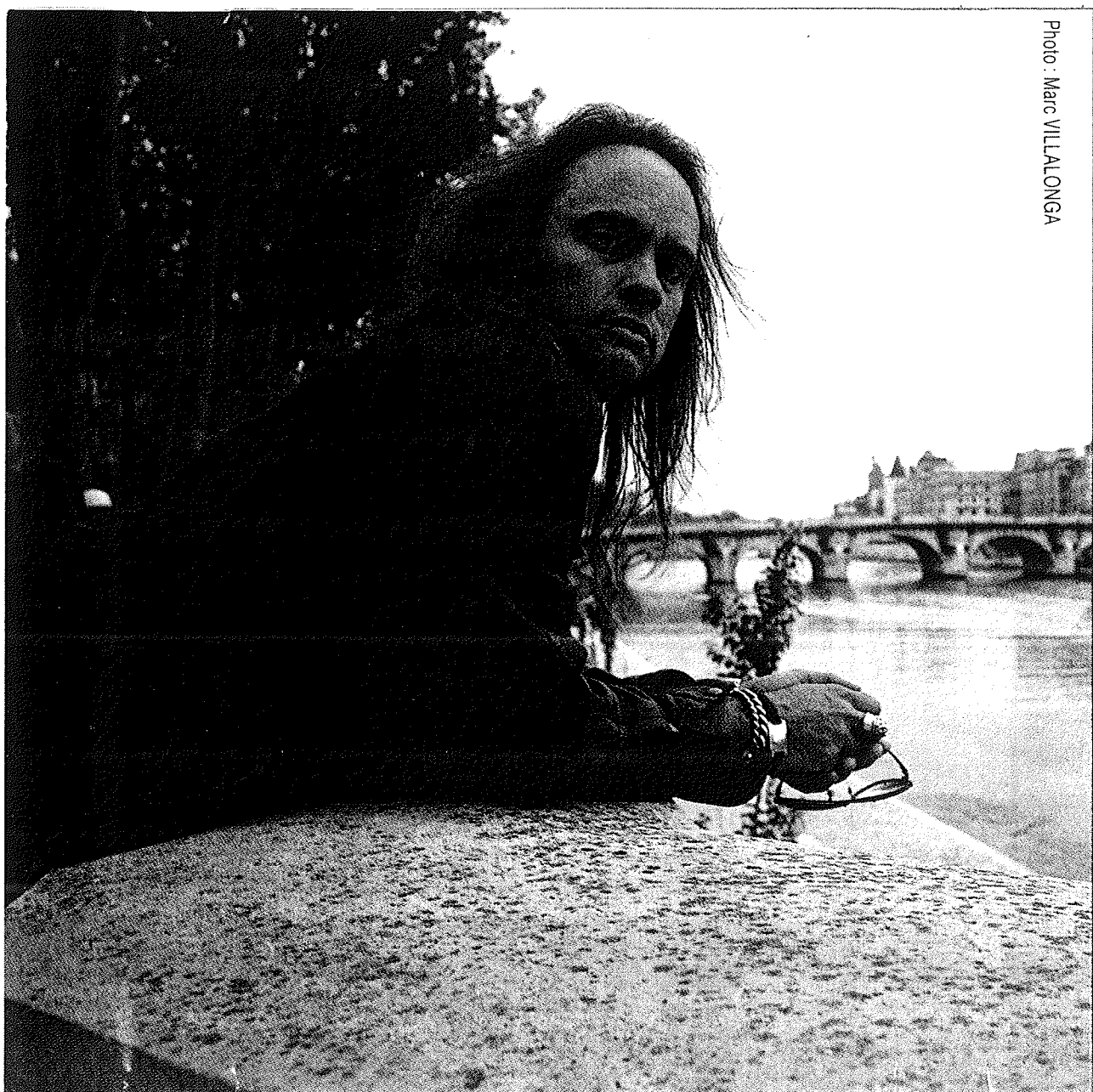
spolek přátel jižanského rocku
confederacy of the friends of southern rock

792 01 Bruntál Czechoslovakia

Blackfoot

Photo : Marc VILLALONGA

BLACKFOOT

BLACKFOOT - tvrdý jižanský rock

V zásadě rozlišuji mezi tvrdým a tvrdým a zároveň melodickým hardrockem. Asi nejlepší skupina, která se sice nedá bezpodmínečně zařazovat mezi HR kapely, ale k tomu druhému typu, představují ZZ Top, kteří stejně jako Lynyrd Skynyrd pocházejí z amerického jihu. A teď jsme tak právě u Blackfoot. Ti také patří k tomu druhému druhu kapel, jsou také z amerického jihu a mají s Lynyrd Skynyrd něco společného. Ale o tom později.

Již před téměř deseti lety, kdy skupina ještě nevešla ve známost, byli B. již profesionální kapelou. Místo, kde všichni začínali bylo Jacksonville, Florida. Zde žije dnes již starý Shorty Medlocke, místně známý hudebník, silně poznamenaný blues. Jeho vnuk, mladý Ricky, ctí svého děda téměř zbožně. Ve třech letech od něj dostal banjo, v osmi zasedl za bicí. Jako desetiletý zaměnil bubny za kytaru a založil spolu s přáteli ze sousedství, Jaksonem Spiresem /dr/ a Gregem Walkerem /bg/ svoji první kapelu.

To, že o dvě desetiletí později obdrží platinové LP a že budou vystupovat s AC/DC před vyprodanými hledišti v USA, o tom se jim zatím ani nesnilo. K tomu měla teprve vést dlouhá a ne vždy rovná cesta.

Koncem šedesátých let nabrala věc vážnější ráz. Rick Medlocke a jeho dva přátelé přijali Charleyho Hargretta jako druhého kytaristu do skupiny a pojmenovali se "Fresh Garbage". Hráli a zkoušeli většinou v "Comic Book Club" v Jacksonville, v místě, které rychle přitahovalo všechny mladé hudebníky z okolí. Z nich se rekrutovali nejen Blackfoot, ale také Allman Brothers, Lynyrd Skynyrd a částečně Atlanta Rhythm Section - centrum hudební tvořivosti.

Vazba mezi Rickem Medlockem a pozdějšími Skynyrdy byla obzvláště silná. Často seděli společně s Rickovým dědečkem Shortym v klubu. Shorty vyprávěl o blues a dával jim různé podněty. Tím byl vlastně Rick Medlocke inspirátorem Lynyrd Skynyrd.

Rick nevzpomíná na tento klub v dobrém: "Od jedné hodiny v noci jsme hráli většinou jen pro mladé bílé publikum. Ve tři hodiny se krám změnil na čistý bluesový klub, přišli ti velcí černí bluesoví hráči a publikum bylo většinou černé. Často se však objevili také bílí rockeři a jamovali spolu s ostatními. Tak se asi dá vysvětlit směr černého blues a bílé rockové muziky, jako hrály později kapely Lynyrd Skynyrd. Také u Blackfoot jsou bluesové kořeny ještě dnes zřetelné.

V roce 1971 dostala skupina kolem R. Medlocka svoje konečné jméno, ačkoliv krátce poté kapelu opustil. To má co dočinění opět s L.S. Bubeník L.S., Bob Burns přestal mít chuť do další práce krátce před dokončením nového LP a Rick, který přece již od svého dětství ovládal bicí, zasedl na jeho místo. A neomezil se jen na bubny, ale přispěl také několika písněmi při studiových setkáních.

Krátce nato odešel od L.S. také basista a Medlocke povolal od Blackfoot basistu Grega Walkera. Poté, co se Bob Burns v roce 1972 vrátil k L.S., opustili opět Medlocke a Walker skupinu a od té doby se staral o podnik Blackfoot.

Celkem průměrná gramofonová společnost A + R strávila spoustu času kompromisní činností mezi kapelama, které chtějí a kapelama které na to mají. Jenže Steve Popovich z Epic nebyl průměrný producent od A + R /práce s ním znamenala nedělat rozdíl mezi časem na práci a časem na spánek/ a Blackfoot nebyli průměrná rocková kapela. Popovich byl na Blackfoot upozorněn Charlesem Levisonem z Virgin Records, jedním z mála, kteří v roce 1975 nepřehlédli jejich debutové album "No Reservation". Začátkem roku 1976 připravil jejich vystoupení v klubu v New Jersey a Popovich se utvrdil v myšlence, že ještě další jižanský boogie band se může objevit za šosy Allman Brothers Bandu, na cestě ke slávě a štěstí.

To co Popovich tehdy viděl, byla kapela, která přitahovala za prvé proto, že byla hodně ovlivněna britským rockem a za druhé proto, že do této muziky vnášela domorodého ducha okolních bažin. A pak tu byl zřetelný vliv Indiánů, ale Blackfoot nosili toto dědictví pyšně, s vědomím míšenců - a nejen slovními hříčkami, jakou byl třeba titul jejich první LP desky.

Blackfoot dělali tedy i pro Popoviche i pro Levisona a zástupy fanoušků se za nimi stahovaly z celého severu New Jersey. Popovich byl unešen. Když se ho Levison ptal, co si o tom myslí, odpovídá: "Je to na beton". A prakticky na místě s nimi podepsal smlouvu.

Ačkoli se producent Jimmy Johnson snažil, výsledek nebyl pro mladé potěšující, jelikož vitalita skupiny se na desce poněkud ztrácela. V roce 1976 následovalo LP "Flyi'n'High". Na desce převládaly přímočaré, čistě rockové kousky, jako je "Stranger on the open road", "Dancing Man", obrovské nasazení typu "Mr. Bojangles" a "Save your Time", střídající se s "Try a little harder"/ kde se Blackfoot pomalu zbavují toho, čím mohl být jejich Midnight Rider/ a desku uzavírala sentimentální píseň Mother. Obě desky ale na trhu propadly a skupina opustila svojí gramofonovou firmu. Od tohoto okamžiku se Blackfoot drželi finančně nad vodou pouze živými vystoupeními. To je základní problém, který je sice palčivý, ale skutečně silné skupině nemůže být na škodu. Jednoho dne seděl producent firmy "ATCO" Al Nalli v klubu, kde hráli Blackfoot a to, co se mu doneslo k uším, ho zvedlo ze židle. Okamžitě přemluvil kapelu ke spolupráci a později s nimi uzavřel smlouvu. Společně a ve spolupráci s Henrym Weckem vyprodukovali LP "Strikes" a ukázalo se, že přece jen je možné energii, kterou oplývají na koncertech, vykouzlit i na desce.

"Strikes" skutečně působilo v Americe jako výbuch granátu a časem se stalo platinovou LP. Nedunil zde jen jednotvárný rock, ale bylo možno zde nalézt také pěkné slide kytary, nebo bluesové harmoniky. Přesto byli Blackfoot stále typickou jižanskou kapelou.

Rickey Medlocke vybral na LP "Strikes" také 3 skladby své bývalé oblíbené kapely "Spirit" a to Wishing Well, I Got A Line On You, Fay My Dues/. Tyto společně s nejlepší písní alba "Train, Train" pocházely od Rickova děda Shortyho a vyvolávaly asociace na ZZ Top. Strikes však bylo pouze prvním výstřelkem.

SIDE TWO: 1. ROAD FEVER 2. TROUBLE IN MIND 3. TRAIN TRAIN 4. HIGHWAY SONG 5. HOWAY THE LADS

RECORDED ON THE 1982 U.K. TOUR WITH THE ROLLING STONES MOBILE

V roce 1980 následuje LP "Tomcattin", na němž skupina důsledně pokračuje v nastoupené cestě. Rozdílů vůči "Strikes": tentokrát Rick Medlocke napsal většinou písně ve spolupráci s Jaksonem Spiresem. Hitem je píseň ve 4/4 taktu se sl.g "Gimme, Gimme, Gimme". Zároveň se "Spendin Cabbage" zde posluchač nalezl autentické "bottleneck blues", na němž si často jiné hardrockové skupiny lámaly prsty. Původ kapely se odrážel v tématech textů. Tituly jako "Road Fever, Highway Song, In The Night, On the Run" mluví za vše.

V roce 1981 se objevilo třetí album do sestavy desek s obaly, zobrazující portréty zvířat, neslo název "Marauder" a obsahovalo hned několik výborných kompozic. Skvěle stavěná balada "Diary of Workingman" s akustickým začátkem a tvrdou kytarovou bouří v závěru, šlapající Toohard To Handle a Good Morning. Opět se zde objevuje starý Shorty Medlocke a to v úvodu rock n rollu "Rattlesnake Rock n roll", kde si staroušek stříhl pěkné sólo na banjo a svým opileckým hlasem si v úvodu zameditoval.

Na desce převládají hlavně tvrdé, syrové skladby s výbornou prací obou kytar a rytmické linky. Album znovu potvrdilo pověst divoké jižanské kapely, která nenechávala nikoho na pochybách, kterým směrem se bude dále ubírat.

Vrchol tvorby skupiny a její největší úspěchy byly zaznamenány na desce nazvané "Highway Song Live", která vyšla v roce 1982. Zde se v plné míře potvrdilo to, co kapela měla od počátků ve výinku a totiž to, že její síla spočívá v živé presentaci svých skladeb. Deska je našlapána energií a je z ní cítit obrovská radost muzikantů z hraní, spolupráce a velké sympatie publika. Rickey zpívá v životní formě a band mu šlape na paty. Natáčelo se pojiždným studiem Rolling Stones a dekorace jeviště skvěle doplňovala produkci. Vrcholem desky je desetiminutová píseň "Highway Song", nechybí zde ani trháky "Gimmie, Gimmie, Gimmie", "Fly Away", "Road Fever", "Train, Train".

Zde ale můžeme pomalu uzavřít první etapu Medlockových Blackfoot, zachycující kapelu v tom syrovém jižanském stylu, který byl bezpečně poznat všemi, kteří se jižanským rockem zabývají.

Kapela se pak na dva roky odmlčela, aby v roce 1983 předložila svým fanouškům další album, nazvané "Siogo". Obsahovalo hned dvě překvapení. Prvním bylo rozšíření kvarteta o pátého člena, klávesistu a varhaníka anglické legendy Uriah Heep, zběhlíka, KEN HENSLEYE. Bůh ví, jak se dostal do USA a zvláště na jih k Blackfoot. Druhým překvapením bylo zapojení jeho varhan do celkového zvuku kapely. Bylo to něco jiného, než na co posluchači byli zvyklí. Syrovosti kytar najednou dělaly křoví varhany a divoká zběsilost byla tatam. Objevily se kompozice, stavěné na promyšleném aranžmá, Hensley se obratně zapojil do komponování. Album neslo známky uhlazenosti a preciznosti. Vyjímky snad tvoří skladby "We re Goin Down, Crossfire, Sail Away".

Totéž se opakovalo o rok později, v roce 1984, kdy kapelu opustil divočák Charlie Hargret a kdy kapela vydala album, "VERTICAL SMILES". Obal, na přední straně složený z fotek ženských nohou, zadní strana fotografie skupiny v různých pozicích a snad jen úvodní skladba "MORNING DEW" a houpavá píseň "SUMMER DAYS" se vyvýšily nad ostatní. Zmínit se musíme i o videoclipu "Morning Dew", který kapelu ukázal spíše jako pop-skupinu, než jako divoký jižanský band let minulých. Tato deska pomalu a jistě

Blackfoot

SI OGO

signalizovala tvrdší unavenost. Invence se vytratila a s ní zmizel i Medlocke a staří Blackfoot. Dlouhé tři roky o sobě nedal Rickey vědět. Teprve v roce 1987 se na trhu objevila deska RICK MEDLOCKE and BLACKFOOT.

Neměla nic společného s těmi Blackfoot, které vedl Rickey v letech sedmdesátých a v počátcích let osmdesátých. Ze sestavy muzikantů zde nebyl ani jeden z bývalých hráčů /mimořádně, Rickey zde na obalu děkuje všem bývalým členům za pěkné chvíle, strávené ve skupině Blackfoot a říká, že jejich cesty se musely rozdělit/.

Obsazení překvapilo účastí dvou "tmavých" muzikantů a celý band vypadal takto : Rickey Medlocke - gt, voc, Wizzard - bass, Doug /Bingo/ Barre - keyb, Harold Seay - ds. Dalším překvapením byla samotná muzika. Album vypadalo, jako by to byla komerční sólová deska Medlocke a neměla s Blackfoot nic společného. Hudba sama byla někde na pomezí amerického popíku s prvky rocku a metalu. Objevila se řada hostů např. Liz Larin v ploužáku CLOSEST THING TO HEAVEN, sám Rickey opět dodržel věrnost přebírání cizích skladeb tak, jak to umí jen jižané, a to ve skladbě Liar, která je z pera Russ Ballarda. Jediným kouskem, který místy připomíná éru Blackfoot, je skladba "Steady Rockin" se šlapající tvrdou rytmikou a perfektní kytarou.

Deska velké ovace nesklidila a proto Rickey znovu zmizel do ústraní. Opět to trvalo 3 roky než svět spatřil desku "Medicine Man". Ale opět pod hlavičkou Blackfoot! Rick šel do sebe a obklopil se mladými muzikanty, kteří ve spolupráci s jeho zkušenostmi nahráli album, připomínající staré časy Blackfoot.

Vyšlo koncem roku 1990, délka pouhých 37 minut a projevil se zde silně vliv myšlení těchto mladých amerických muzikantů. Skupinu tvoří Rick Medlocke - gt, voc, Gunner Ross - ds, perc, Neil Cassal - gt, voc, Greg Stryker, - bass. Úvodní "Doin my job" trhá uši ve sluchátkách, práce obou kytaristů je senzační a Rickey je hlasově opět ve formě.

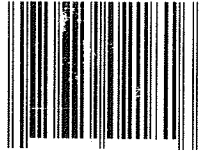
Je zde opět převzatá píseň, tentokrát od slavné legendární trojice skladatelů a muzikantů Andyho Frasiera, Paula Rodgerse a Paula Kossoffa - The Stealer a skvělá balada ala Lynyrd Skynyrd /nebo 38 Special v ranných dobách/-Guitar Slingers Song And Dance. Tady milovníci jižanského rocku se slzou v oku zavzpomínají na krásné časy, kdy 2-3 kytary těchto skupin hrály vedoucí úlohu. Album má spád a dravost a je snad předzvěstí toho, že se Rickey opět vrátí zpět do náruče jižanské rockové hudby, tolik ovlivněné blues, boogie a rockem. Vždyť právě tyto kapely /samozřejmě ve starém složení/ i po dvaceti letech stále táhnou a srdce jižanských fanoušků budou radostí jásat kdykoliv se objeví nová deska nebo plánované turné. Snad i bouřlivák Rickey Medlocke a jeho Blackfoot udělají nám všem znovu radost.

místopresident

Discografie :

No Reservation	Epic 1975
Flyi'n'High	Epic 1976
Strikes	Atco 1979
Tomcattin	Atco 1980
Marauder	Atco 1981
Highway Song Live	Atco 1982
Siogo	Atco 1983
Vertical Smiles	Atco 1984
Rick Medlocke and Blackfoot	Atco 1987
Medicine Man	Music for nation 1990

0

7567-90218-1

